

népdal

Elődeinknek, ha szórakozni, táncolni akartak, lényegében két lehetőségük volt: vagy megvárják, amíg feltalálják a lemezjátszót, a rádiót, vagy elkezdtek a maguk szórakoztatására énekelni, zenélni, táncolni, ahogy szüleik is tették.

Ez utóbbiak voltak többen, és így alakult, élt tovább a népdal, népzene és néptánc.

Mivel turizmus és idegenforgalom sem volt még, ezért a különböző népek stílusai, hagyományai, hangszerei egymástól függetlenül fejlődtek ki. Ezek különféle formákban, napjainkban is tovább élnek, de főleg a szegény, kevésbé civilizált földrészekben, területeken.

A népzene több száz éves fogalmát a Nemzetközi Népzenei Tanács így definiálja: közösségben élő emberek nem [kottá](#) [1]ból megtanult, hanem szájhagyomány útján terjedő zenéje.

Az ősi zene- és tánc kultúra a [folklór](#) [2] része; valamely nép vagy népcsoport hagyományának összessége, amelybe egyaránt beletartozik a hangszeres zene, a népdal és a néptánc.

Mindenütt zenélési alkalmakhoz, népszokásokhoz, jeles eseményekhez, az élet mindennapjaihoz kapcsolódik.

Szerzőjük általában ismeretlen, egymástól tanulják az emberek. Lejegyzésük csak utólag, tudományos kutatás céljából történik.

(Hazánkban a népzene kutatás Bartók és Kodály nevéhez kapcsolódik.)

Egyes népek jellemző hangszereken játsszák népzenejüket (pl. [balalajka](#) [3] -orosz, [duda](#) [4] -skót), és sajátos táncot járnak rá.

► [magyar népdal/ népzene](#) [5]

A műzenei alkotások ihletadó forrása, az örökké mozgásban lévő, átalakulásra, új életre hívható őszerejű népzene.

Tamás megjegyzései: [[magyar népdal/ népzene]] A népdalokat megnyitó természeti kezdőkép egyik sajátossága népi líránknak. Tudós irodalomtörténészeinket századokon át foglalkoztatta ez a különös jelenség. Verseghy, Kazinczy, Kölcsey, Erdélyi János, Gyulai, majd az újabb korban Riedl Frigyes, Imre Sándor, Solymossy Sándor vizsgálták behatóbban, s magyarították különbözőképpen. Valójában csak a századfordulón, Vikár Béla és Erdélyi Pál kutatásai jutottak közelebb a természeti kezdőkép problematikájának megoldásához, ők ismerték fel elsőnek jelentőségét, fedték fel funkcióját s fejtették meg értelmét. Arra a megállapításra jutottak, hogy nem véletlen esztétikai képződménnyel van dolguk, hanem a tudatos népköltési szellem megnyilatkozásaival. A természeti képek sajátos jelrendszer jegyeiként, mint valami képírás jelei szerepelnek s ezek az érzéki úton is megközelíthető képek, jelképek, azaz szimbólumok szemléltetik a mondanivalót. A népdalok nyitó képe tehát nem véletlen szeszély szülötte, hanem belső, tartalmi kapcsolatban áll az utána következő sorokkal... Ezek a képek szimbólumok, amelyek még az ősi időkben alakultak ki, vagy újabban vettük át más kultúrák hatására. Mindenesetre feltűnő, hogy a magyar népköltészetben a szerelmi líra kedveli ezeket a jelképes kifejezéseket. Például:

Forrás webcím: <https://www.zenci.hu/szocikk/nepdal>

Hivatkozások:

[1] <https://www.zenci.hu/szocikk/kotta>

[2] <https://www.zenci.hu/szocikk/folklor>

[3] <https://www.zenci.hu/szocikk/balalajka>

[4] <https://www.zenci.hu/szocikk/duda>

[5] <http://www.zenci.hu/szocikk/magyar-nepdal-nepzene>